

Gevallen.

kon dartelen, zich beroofd in dollen overmoed, terwijl het daarbij hem zijn alles had ontrukkt.

Nam mogelijk de natuur van 't Schwarzwald wraak, omdat hij een korte wijle in zijn leven voor iets anders ruimte had gelaten in zijn hart en er een kostbaren schat in opgenomen had, waaraan de goden van de bosschen en de bergen in 't geheel geen aandeel hadden mogen hebben?

De stralende hemel, neerziend op het woest tooneel van de vernieling, waar de menschen reeds als vlijtige mieren aan 't herstellen van de schade bezig waren, liet den vrager zonder antwoord.

GEVALLLEN. † † † † † † † † † † DOOR CORNELIE DE WAAL.

Langzaam, als eene, die in hypnotischen slaap wandelt, bestijgt zij de hooge wenteltrap.

De witte slanke handen raken onbewust het zwart sleepend nonnenkleed, dat bij iedere heupbuiging heen en weer slingert, de treden zachtkens tikkend en in rechte plooiën de gebogen lijnen verbergt.

Zij leent geen steun bij de eikenhouten trapleuning, die slangvormig kronkelt tot de bovenzalen; de voet wankelt noch glijdt op de geboende treden. Zij stijgt zonder buigen, geruischloos en langzaam — uiterst langzaam — steeds hooger; de bovenzalen, de tweede verdieping voorbij, den weg, die naar de Roode-Torenkamer reikt, de hoogste van 't klooster, en die werd afgestaan haar, „Soeur Valérie”.

Zij staart op den naam, alsof het karton, zwart op wit, daar voor 't eerst hangt, alsof zij nimmer dien naam hoorde en de mond spant zich nog sterker, tanden vast op elkander klemmend; hoog op golft de boezem onder het strakke kleed den geplooiden doek meetrekkend in korte benauwde ademhaling. „Soeur Valérie”, is zij dat, zij?

Het is haar of ze ontwaakt.

Vreemd kijkt zij de trap af, die ze beklommen heeft.

Is ze nu werkelijk alleen, geheel alleen? Ontvlucht de benauwende lucht daar beneden van wierook en gebeden en zwarte nonnenkleeren! Ach, konden zij wegnemen den last, die drukt, smart, die het hart doet samenkrimpen, verdriet, dat geen tranen kent, maar het lichaam foltert door inwendig snikken!

Alleen is zij thans. Deze deur ontsluit haar kamer. Zie, daar staat het: „Soeur Valérie”.

Maar dat is ze niet, dat is logen! Zoo noemen ze haar hier, waar ze alles veranderen willen, — ook wat niet te veranderen is. Haastig treedt ze de kamer in en werpt de deur in 't slot. Nu hangt het buiten, nu is ze weer zich zelf. Angèle Perrier uit Bretagne.

Zie, daar staat het in 't klein gebedenboekje, dat ze van moeder kreeg toen ze tien jaar was, den dag van Allerzielen. „Wordt braaf en deugdzam, rein en heilig,” had moeder gezegd, terwijl ze een kruis maakte.

Wat waren het gelukkige jaren in het kleine huisje bij Plougastel, waar de wingerd rankte om deur en vensters en de druiftrossen naar binnen gluurden door 't raam van haar zolderkamertje. In 't volle zonlicht stonden de hel-witte muren, paars gevlekt van schaduw, het stroodak, met uitgesneden ronding boven haar kamertje goud-glinsterend, en naast het huisje de ijle zilveren berken, die hun bladeren lieten klateren als de wind met hen kwam spelen!

Met moeder naar de mis, — met vader naar de markt van Plougastel; achter de broers aantrippelend naar de pottenbakkerij waar ze werkten, — 't is of eeuwen en eeuwen liggen tusschen toen en nu!

Opgaand den berg der bezwaren was ze teruggedeinsd voor het moeilijk leven, dat ze zag uitgestrekt in de oneindige vlakke der levensjaren vóór haar, het leven zooals het is, groote tegenstelling van wat zij het gedroomd had te zijn. „Wordt braaf en deugdzam, rein en heilig!” Het scheen onmogelijk tusschen de menschen; zij voelde hare krachten met den dag verzwakken, en zij kende den steun niet die helpen kon. Zij miste het volkomen vertrouwen; het kinder-